

Детето пое съ жълтата си
ржка ябълката, допрѣ я до го-
решитѣ си устни и я цѣлуна.
Ябълката погледна лоената
свѣщъ на масата и позна, че е
дошла въ къщата, за която
снощи разказваше вѣтърътъ.
Взрѣ се въ напуканитѣ отъ огънь
устни на детето и закопнѣ да
ги намокри съ влагата си. Над-
вечеръ, когато горещъ лѣхъ
нахлу отъ улицата, болното де-
войче разхапа ябълката. Ябъл-
ката усѣти бѣлитѣ му жбчета

и изтрѣпна.

Подирѣ малко въ шепата на
малкото момиче останаха само
четири кафяви семки. То про-
тегна ржка и ги хвърли на-
вънъ презъ прозореца въ гра-
дината.

На другата пролѣтъ предъ
прозореца на сиромашката къ-
щица поникна крѣхко ябълково
дрѣвче. То порастна бърже, за-
щото една грижовна млада рж-
ка го поливаше всѣка вѣчеръ
съ бакърено менче.

А. Каралийчевъ

ПОЗДРАВЪ ОТЪ МОРЕТО

Вчера съ мжка на сърдцето
взехъ си сбогомъ отъ морето.

Въ пѣсѣка му, сжщо злато,
се търкаляхъ цѣло лѣто

и събирахъ раковини
бѣли, морави и сини.

Често сѣдахъ на скалитѣ,
слушахъ, какъ шумятъ вълнитѣ,

гледахъ, какъ се тѣ разливатъ,
съ пѣна цѣлий брѣгъ обливатъ.

Тѣ изхвърляха и раци
смѣшни, съ виснали мустаци.

Спускахъ се да изпреваря
бързо всичкитѣ другари,

съсъ боричкане и крѣсѣкъ
хващахъ ги изъ мокрий пѣсѣкъ.

Често плувахме съсъ лодка
изъ морето на разходка.

Колко работи видѣхъ,
какъ лудувахъ, какъ играхъ,

тукъ не мога да разкажа
нито стотната частъ даже.

Нека всѣки тамъ да иде
чудесата самъ да види!

Ст. Цанкова-Стоянова